tes: aut veniā ſibi puerſe ꝑmittentes: ꝛ ex
ipa ꝑmiſſione a pctis ꝛ impietate nō rece-
dētes. Veniet tpus vt ſeparent̄ iſti oēs: et
fiāt ille due ptes: vna ad dexterā: altera ad
ſiniſtrā: accipiāt iuſti regnū eternū: eant il-
li in ignē eternū: ꝛ oēs peccatores diſpdet.
Qm̄ hec ita ſunt ꝛ audiuim⁹ bn̄dictionez
dn̄i: opa dn̄i: mirabilia dn̄i: miſcdias dn̄i:
ſeueritatē dn̄i: pudentiā in oībus opibus
ei⁹: ꝯfeſſionē oīm operū eius: qd in laude
ei⁹ cōcludat attēdite. ¶ †Laudē dn̄i lo-
quet̄ os meuz: ꝛ bn̄dicat oīs caro
†nomē ſanctū ei⁹ in ſeculū ꝛ in ſecu
lum ſeculi.

Alia lra. ꝛ Laudationē. ꝛ nomini ſctō.

¶ Explicit Tract. de pſ. CXLIIII.

¶ Incipit Tract. de pſ. CXLV.

¶ Prefatio.

Delicie ſpūs nr̄i diuina cātica: vbi
ꝛ fletus ſine gaudio nō eſt. Fideli
hoī ꝛ pegrino in ſeculo nulla ē io-
cundior recordatio: ꝙ ciuitatis vn̄ pegri-
nat̄. Sed recordatio ciuitatis in pegrinati
one: nō eſt ſine dolore atqꝫ ſuſpirio. Spes
tn̄ redit⁹ noſtri certa: etiā pegrinādo triſtes
cōſolatur ꝛ exhortat̄. Rapiat cor vr̄m ver
bū dei: ꝛ poſſeſſor vr̄ vendicet ſibi poſſeſſi
onē ſuā: id eſt mētes vr̄as: ne auertātur in
aliud. Vnuſqſqꝫ vr̄m tot⁹ hic ſit: vt hic nō
ſit. Id ē: totus ſit in verbo dei qd̄ ſonat in
terra: vt ab eo exaltet̄: ꝛ nō ſit in terra. Nō
eīm de⁹ nobiſcū: vt ꝛ nos cuz illo. Qui eīm
vt nobiſcū eſſet deſcēdit ad nos: faciat vt
cū illo poſſim⁹ aſcēdere ad ſe. Interim ip-
ſe peregrinationē noſtrā non faſtidiuit: qꝛ
nuſqꝫ eſt peregrinus: qui condidit omnia.
Ecce pſalm⁹ ſonat: Cuiuſdā vox eſt (que
ſi vultis veſtra eſt) exhortātis aīam ſuā ad
laudandū deū: ꝛ dicentis ſibi.

¶ Expoſitio pſalmi.

Lauda anima mea dn̄m: Ali
qn̄ eīm in tribulatiōibus atqꝫ in tē-
ptatiōibus pn̄tis vite velis nolis
ꝯturbat̄ aīa. Cui⁹ pturbationē in alio pſal
mo alloquitur dicēs: Quare triſtis es aīa
mea: ꝛ qre cōturbas me? Vt aūt auferat ei
eandē pturbationē ſuggerit gaudiū: nōdū
de re: ſed de ſpe: ꝛ ait illi pturbate: ꝛ anxie:
triſti: ꝛ merēti: Spera in dn̄o qm̄ adhuc cō
fitebor illi. Spem qua ſe erexit ꝛ in cōfeſſi-
one cōſtituit: quaſi diceret ei aīa ſua que il
lum triſticia ꝯturbabat. Quid mihi dicis:
ſpera in deū? Reuocat me cōſcientia pec-
catoꝝ. Ego noui que cōmiſi: ꝛ dicit̄: Spe-
ra in deū? Cōmiſiſti verū eſt: vnde tn̄ ſpe-
ras? Qm̄ cōfitebor illi. Sicut odit de⁹ pec
cata ſua defendentē: ſic ſubleuat confiten
tē. Hac ḡ accepta ſpe: que ſpes nō pōt eē
ſine gaudio: ꝙuis in reb⁹ ſim⁹ difficilibus
ſm̄ iſtā vitā: ꝛ plenis pcellaꝝ ꝛ tempeſta-
tū: hac tn̄ ſpe erecta aīa qꝛ gaudet in ſpe:
ſicut dicit Aplus: Spe gaudētes in tribu-
latione patiētes: accipit erectionē quādā
in deū vt laudet deū: ꝛ dicit ei: Lauda aīa
mea dn̄m. Sed qs dic̄? Et cui dicit? Quid
dicim⁹ fratres? Caro dicit: Lauda aīa mea
dn̄m. Et pōt caro bonū ꝯſiliū aīe ſuggerē:
vt multū ſit edomita caro: ꝛ a dn̄o, imptit̄
virib⁹ noſtre ſeruituti ſubiecta: vt oīno ita
ſeruiat nobis: ſicut ꝯditionale mancipiū:
Sufficit vt nō impediat. Deinde cariſſimi
vbiqꝫ cōſilia a melioꝛib⁹ petūtur: ꝛ ſi bonū
quiddā eſt anima noſtra: ꝛ bonū quiddaz
eſt caro nr̄a: qꝛ vtrūqꝫ ille creauit qui fecit
oīa bona valde. Quis ḡ in generibus p-
prijs vtrūqꝫ ſit bonū: tn̄ dicit Aplus: Cor
pus quidē mortuū eſt ꝓpt̄ pctm̄. Eſt itaqꝫ
ꝛ illud corp⁹ qle nobis ꝑmittit̄: ꝛ nōdū ha
bem⁹: in cui⁹ redēptione ſpe gaudem⁹: di-
cēte Aplo: In nobiſmetipis ingemiſcim⁹
adoptionē expectātes redēptionez corpis
nr̄i: Spe eīm ſalui facti ſum⁹: ſpes aūt q̄ vi-
det̄ n̄ ē ſpes: Qd̄ eīm videt qs qd ſpat? Si
aūt qd̄ nō videm⁹ ſperam⁹: p patiētiā expe
ctam⁹. Quis ḡ bonū aliqd̄ ſit corp⁹ nr̄m:
tn̄ ꝙdiu mortale ꝓpt̄ pctm̄: ꝙdiu īdigēs:
ꝙdiu corruptibile: ꝙdiu ita mutabile vt
ne pūcto qdē tpis ꝯſiſtat in ſe: pculdubio
tale ē vt optem⁹ redēptionē illi⁹ q̄ ſit aliqn̄
nō tale. Sꝫ quale erit aliqn̄? Quale idem
Apl's dic̄ alio loco: Oportet corruptibile
h̄ induere incorruptionē: ꝛ mortale h̄ īdue
re imortalitatē. Sꝫ etiā cū fuerit tale corp⁹
noſtrū: corpus iā celeſte ꝛ ſpūale: corp⁹ an
gelicū in ſocietate āgeloꝝ: nec ſic dabit cō
ſiliuz aīe. Sēp eīm corp⁹ qm̄ corp⁹ ē: infra
aīam eſt: ꝛ ꝙuis aīa vilis excellētiſſimo cor
pore excellētior inuenit̄. Ne vobis hoc q̄ſi
mirabile videat̄: qꝛ ꝛ vilis aīa q̄libet pec-
catrix melior ē q̄libet magno ꝛ pſtātiſſimo
corpe: nō eſt melior merit̄: ſed natura. Eſt
quidē aīa peccatrix: eſt q̄buſdā cōcupiſcē
tiarū ſordib⁹ inq̄nata: tn̄ meli⁹ eſt ꝛ ſi ſordi
dū auꝝ: ꝙ purgatiſſimū plumbū. Ita cur
rat anim⁹ veſter p cūcta creature: ꝛ videbi
tis qd̄ dicimus nō eſſe incredibile: ꝛ ꝙuis
aīa vituperabilis ſit: tn̄ laudabilior corpe
laudabili. Duo quedā ſunt aīa: ꝛ corpus:

aīam vitupero:corpus laudo. Aīam vitu
pero qꝛ iniq̄ eſt:corpus laudo:qꝛ ſanū eſt:
Tū in ſuo genē animā laudo: vl' in ſuo ge
nere animā culpo:ꝛ in ſuo genere corpus
laudo vel culpo. Si a me īterroges q̄d ſit
melius: vtrū qđ vituperaui:an quod lau-
daui:mirabilē reſponſionē recepturus es.
Ego certe illud vituperaui: ꝛ ego hoc lau
daui. Interrogatus tñ q̄d ſit melꝰ:reſpon
deo eſſe melius qđ vituꝑaui eo qđ lauda-
ui. Si miraris in his duobus: attende illa
duo in ꝓmptu poſita:que cōmemoraui đ
auro ꝛ plūbo. Ecce vituꝑaui aurū:nō bo-
nū aurū ſordidum eſt:nō ita fulget: nō ita
purgatū:hoc plumbū optimū: nihil pur-
gatꝰ: Illud vituꝑaui: hoc laudaui:ꝛ po-
ſui añ te vtrūq̄:vituꝑans vnū:laudās ali
ud. Poſt hanc vituperationē laudationē
q̄ meā interroga me quid horū ſit melius.
Reſpōdebo: aurū melius eſt etiā ſordidū
ꝙ̄ plūbū purgatū. Vñ melius? Et quare
vituperaſti? Quare vituꝑaui? Quia non-
dū eſt aurū qđ pōt eſſe:qđ pōt eſſe purga-
tū ꝛ melius:qꝛ nondū purgatū eſt vitupe-
ratū eſt. Plūbū q̄re laudatū eſt? Quia iaꝫ
purgatuꝫ eſt:ita vt melius eſſe non poſſit.
Item dicis mihi equū optimū:ꝛ hominē
peſſimū:tamē equo laudato ꝑ̄ponis homi
nem vituperatū. Si eñ interrogeris ex his
duobus qui ſit melior:reſponſurus es: ho
mo:nō meritis ſed natura. In artibꝰ dicis
optimū ſutorem (verbi gratia) ꝛ reprehē-
dis aliquē iuriſperitum q̄ multas leges ig
noret. Sutorem laudaſti:iuriſperitū repre
hendiſti:ex his tamē duobus quere quis
ſit melior. Imperitior iuriſperitus perfec-
to ſutori preponitur. Intendat caritas ve
ſtra:ita multis rebus laudatis:aliiſq̄ vitu
peratis:interrogati plerūq̄ res vitupera-
tas ꝑ̄ponimus rebus laudatꝭ. Natura ani
me preſtantior eſt ꝙ̄ natura corporis. Ex-
cellit multū:res ſpiritualis eſt:res incorpo
rea eſt:vicina eſt ſubſtantie dei. Inuiſibi-
le quiddā eſt:regit corpus:mouet mem-
bra: dirigit ſenſus: preparat cogitatiōes:
exerit actiones:capit rerū infinitarū ima-
gines. Et q̄s eſt tandē f̄res cariſſimi q̄ ſuffi
ciat ī laudibꝰ aīe? Et ſi ī aīe laudibꝰ defici
tur:que laus ē eiꝰ q̄ aīam ꝯdidit? Et tñ tan
ta eſt eiꝰ gratia:vt dicat hō iſte: Lauda aīa
mea dñm. Quis pōt laudare deū? Si di-
ceret teipſam lauda:fortaſſe deficeret. Lau
da inquit deū. Conare pietatis affectu: de
ficies in laudibꝰ eiꝰ. Expedit tibi deficere
laudādo deū:ꝙ̄ ꝓficere laudādo te. Cuꝫ
eñ laudas deū: nō explicas qđ vis: extē-
dit in anteriora cogitatio tua. Ipſa exten-
ſio capaciorem te facit eius queꝫ laudas.
Quis ḡ eſt vt dicere ceperā qui dicit: Lau
da aīa mea dñm? Caro nō dicit:ſed lꝫ cor-
pus angelicū inferiꝰ eſt ꝙ̄ aīa:ꝯſiliū ſupio
ri dare nō pōt. Infelix eſt ipſa aīa:ſi a cor-
pore expectet cōſiliū. Caro bene obediēs
famula ē aīe. Illa regit:hec regit. Illa īpe
rat:iſta famulat. Qñ pōt caro dare ħ con
ſiliū aīe? Quis ḡ eſt q̄ dicit:lauda aīa mea
dñm? Nihil īuenimꝰ amplꝰ in hoīe ꝙ̄ car
neꝫ ꝛ animā:totꝰ homo:ħ eſt ſpūs ꝛ caro.
An forte ipſa aīa ſibi dicit:ꝛ ſibi quodāmō
imperat:ꝛ ſe exhortatur atq̄ excitat? Qui
buſdā eñ ꝑturbationibꝰ ex quadā ſui ꝑte
fluitabat:ex quadā vero ꝑte quā vocat mē
tē rōnalē:illā qua cogitat ſapiētiā inherēs
dño: iā ꝛ ſuſpirās ī illū aīaduertit quaſdā
ſuas inferiores ꝑtes ꝑturbari motibꝰ ſecu
laribꝰ:ꝛ cupiditate quadā terrenoꝝ deſi-
deriorū ire in exteriora: relinquere interio
rē deū: reuocat ſe ab exterioribus ad inte-
riora:ab inferioribuſ ad ſuperiora:ꝛ dicit:
Lauda aīa mea dñm. Quid tibi placet in
ſeculo? Quid eſt qđ vis laudare? Quid ē
qđ vis amare? Quacūq̄ corporeis ſenſi-
bus cōuerteris:occurrit tibi celū: occurrit
tibi terra. Qđ amas in terra terrenum eſt:
quicq̄d amas ꝛ in celo corporeū eſt. Vbi-
q̄ amas:ꝛ vbiq̄ laudas. Quomodo lau-
dandus eſt ille qui fecit iſta que laudas?
Iam ergo diu occupata vixiſti: ꝛ deſideri
oruꝫ diuerſitate verberata portas plagas
ſaucia:diuiſa ꝑ amores multos: vbiq̄ in-
quieta:nuſq̄ ſecura. Colligere ad te ipſā:
q̄cq̄d tibi foris placebat: quere quē habe-
at auctorē. Nihil melꝰ in terra (verbi gra-
tia) ꝙ̄ hoc ꝛ illud:aurū:argentum: anima
lia:arbores:amenitates:totā terrā cogita.
Quid melius in celo:ſole: luna: ſideribꝰ?
Totum celuꝫ cogita :omnia iſta ſimul bo
na valde:quia fecit deus omnia bona val
de. Vndiq̄ pulchritudo operis : que tibi
cōmendat artificem. Miraris fabricam:
ama fabricatorem. Non occuperis in eo
quod factū eſt:ꝛ recedas ab illo qui fecit.
Hec eñ quibꝰ occuparis ſub te fecit:quia
ſub ipſo te fecit. Si herebis ſuperiori calca
bis inferiora:ſi autē recedas a ſupiori iſta
tibi in ſupplicium conuertent. Sic eñ fac-
tum eſt fratres mei:accepit homo corpus
tanq̄ in famulatū:deū autē dñm habens

ſeruum corpus: habens ſupra ſe condito-
rem: infra ſe qḋ ſub illo cōditū eſt. In me-
dio quodā loco rationalis aīa cōſtituta: le
gem accepit: herere ſupiori: regē inferiorē.
Regere nō pōt inferiorē: niſi regat a meli
ore. Trahit ab inferiore: deſeruit ḡ melio-
rē. Nō pōt regere qḋ regebat: qꝛ regi nolu
it a quo regebat. Modo ḡ redeat: laudet.
Conſiliū ſibi dat ex luce dei ipā aīa p ratio
nalē mentē: vn̄ cōcipit cōſiliū fixū in eter-
nitate auctoris ſui. Legit ibi quiddā tremē
dū: laudandū: amādū: deſiderādū: ⁊ ap-
petēdū: nōdū tenet: nōdū capit. Coruſca-
tione quadā pſtringit: non eſt tā valida vt
maneat ibi. Itaqꝫ ad ſanitatē colligit ſe q̄n
dā ⁊ dicit: Lauda aīa mea dn̄m. Et q̇d eſt
fratres? Nōne laudam⁹ dn̄m? Nonne q̄ti-
die hymnū nos cātamus? Nōne q̄tidie p
modulo nr̄o ſonat os noſtrū: pturit coꝛ no
ſtrū laudes dei? Et quid eſt qḋ laudamus?
Magnū eſt qḋ laudamus: ſ; q̄ laudamus
adhuc infirmum eſt. Qn̄ implet laudatoꝛ
excellentiā laudati? Ecce homo ſtat: can-
cat deo aliq̄nto plixius: ⁊ ſepe labia mouē
tur ad cantū: cogitatio aūt neſcio p que de
ſideria volat. Stabat ḡ mens nr̄a quodā-
modo ad laudē dei: ⁊ anima noſtra per di
uerſas cupiditates vel curas negociorum
huc atqꝫ illuc fluitabat. Quaſi deſup attē-
dit ipſa mens ad fluitātez huc atqꝫ illuc: ⁊
ei⁹ inq̇etitudinē moleſtiarū q̄ſi ꝯuerſa allo
quit: Lauda aīa mea dn̄m. Quid eſt qꝙ de
aliis rebus ſatagis? Quid eſt qꝙ te occupat
cura rerum terrenarū atqꝫ mortaliuz? Sta
mecū: lauda dn̄m. Et quaſi ipā aīa pregra
uata ⁊ nō valens ita cōſiſtere vt dignū eſt:
reſpōdet menti: Laudabo dn̄m in vi-
ta mea? Quid eſt in vita mea? Quia mo
do in morte mea ſum. Ergo prius exhorta
re te: ⁊ dic: Lauda aīa mea dn̄m. Reſpon
det tibi aīa tua: Laudo quātū poſſū: tenu-
iter: exiliter: infirmit. Quare? Quia q̄ꝺdiu
ſumus in corpe pegrinamur a dn̄o. Qua-
re ſic laudas dn̄m: nō pfecte: nō ſtabiliter?
Interroga ſcripturā: qꝛ corp⁹ qḋ corrūpi-
tur aggrauat aīam: ⁊ depmit terrena in-
habitatio ſenſū multa cogitantē. Tolle mi
bi corpus qḋ aggrauat aīaz ⁊ laudo dn̄m.
Tolle mihi terrenā habitationē depmētez
ſenſum multa cogitantē: vt a mult̄ in vnū
cōfluā: ⁊ laudo dn̄m. Q̄ꝺdiu aūt ita ſū: nō
poſſum: pgrauoꝛ. Quid ḡ? Silebis ⁊ non
laudabis perfecte dn̄m? Laudabo dn̄m in
vita mea. Quid ē in vita mea? Spes mea

tu es hic: ſpes mea es tu hic dicim⁹: portio
aūt mea nō hic: ſed in terra viuentiū. Naz
iſta terra morientiū eſt: hac trāſimus: ſ; inter
eſt q̄: qm̄ ⁊ malus homo pegrinat hic: ⁊ bo
nus hō pegrinat hic. Nō eni͂ bon⁹ trāſit ⁊
malus hic pmanet: aut malus tranſit ⁊ bo
nus hic pmanet. Ambo trāſeunt: ſ; nō am
bo ad vnū. Duo erāt: paup vlceroſus ad
ianuā iacēs diuitis: ⁊ diues indut⁹ purpu
ra ⁊ byſſo: in epulis q̄tidie ſplendid e. Am
bo hic erāt: ambo huc trāſierūt: ſed nō ad
vnū locū. Diuerſa loca ſuſcipiūt: qꝛ diuer
ſa merita pducunt. Trāſijt paup in ſinuz
Abrae: ⁊ trāſijt diues in tormēta inferoꝝ.
Vicini corpe in terra: ille in domo: ille an-
te ianuā: Poſt mortez tm̄ ſepati: vt dicat
Abraā: Inter nos ⁊ vos chaos magnū fir
matū eſt. Ergo fratres qm̄ ſpes hic paſcit:
vita aūt noſtra pfecta nō eſt: niſi illa que p
mittit: hic gemitus: hic tēptatiōes: hic an-
guſtie: hic meroꝛes: hic pericula: laudabit
aīa nr̄a dn̄m. Quō laudādus ē? Scd̄m qꝙ
dicit in alio pſalmo: Beati qui habitāt in
domo tua in ſecula ſeculoꝝ laudabunt te:
qm̄ totū negociū noſtrū ipſa laus erit. Sz
qm̄ ſ;: In vita mea. Nō eni͂ quidē: Poſ-
ſet tibi dicē: mors mea. Unde mors tua?
Quia peregrinoꝛ a dn̄o. Si eni͂ herere illi
vita eſt: recedere ab illo mors eſt. Sed q̇d
te conſolatur? Spes. Iam viuis in ſpe: de
ſpe lauda: de ſpe canta. Vn̄ mors tua eſt
non cantes: vnde viuis canta. Mors tua
eſt de meroꝛe huius ſeculi: viuis in ſpe fu-
turi ſeculi: Laudabo inq̄t dn̄m ī vita mea.
Et quō laudabis dominū deū tuū? Pſal
lā deo meo q̄ꝺdiu[†] ſum. Qualis illaz
laudatio: pſallaz deo meo q̄ꝺdiu ſum? Vi-
dete fratres mei quale erit illḋ eſſe: vbi ſem
piterna laudatio erit: ſempiternū eſſe erit.
Ecce mō es: nūquid pſallis deo tuo q̄ꝺdiu
es? Ecce pſallebas: auertiſti te ad aliqḋ ne
gociū: iā nō pſallis: ⁊ es. Ecce es ⁊ nō pſal
lis: fortaſſis etiā cupiditate inclinat⁹ ad ali
quid: nō ſolum nō pſallis: ſ; ⁊ offendis au-
ditū ei⁹ ⁊ es. Tamē q̄ erit illa laudatio vbi
q̄ꝺdiu es laudas? Sed q̇d ait: q̄ꝺdiu ſum?
Aliq̄n forte nō erit: imo in eternū erit ipſū
diu: ⁊ ideo vere diu erit. Nā quicq̇d finez
habet in tēpoꝛe: quālibet longū ſit: diu nō
eſt. Pſallā deo meo q̄ꝺdiu ſum. Interim be
ne laudabis dn̄m in vita tua: pſallis deo
tuo de futuro q̄ꝺdiu es: Bene q̄cquid de
illo pſumendū eſt hic ſpera. Nō nos deſe-
rat ſpes in iſta pegrinatione ⁊ tēptatione:

Alia lr̄a. [†] fuero.

in iſtis iꝓbitatibꝰ ⁊ inſidijs inimici circū
ſtrepentibus vndiq; tēptatiōibꝰ ſeculi: vn
diq; in angoribus ꝯſtituti. Quid ḡ facie-
Alia lr̄a. mus: Audi qd̄ ſequat̄. ¶ Nolite ꝯfide-
principibꝰ. re in† principes: Fratres magnū nego-
ciū hic accipimꝰ: diuina vox eſt: ⁊ deſuꝑ ſo
nat nob̄. Noui eīm mō: neſcio ꝗ īfirmitate
hūana aīa qn̄ fuerit tribulata: hic deſperat
de dn̄o: ⁊ vult ꝓſumere de homine. Dicit̄
hōi in afflictione aliqua ꝯſtituto: eſt quidā̄
hō magnus: ꝑ quē poſſis liberari: arridet:
gaudet: erigit̄. Qd̄ ſi dicatur liberat te de-
us: deſperatōe frigeſcit. Promittit̄ auxiliū
mortalis: ⁊ gaudes. Promittitur tibi ꝙ li-
beret te tecū liberādus: ⁊ tanq̄ꝫ aliquo ma
gno auxilio exultas. Promittitur ille libe-
rator ꝗ liberatore nō indiget: ⁊ quaſi ad fa
bulā deſperas. Ue talibꝰ cogitationibus:
lōge ꝑegrinātur: ve miſera ⁊ magna mors
eſt eis. Appropinq̄: Incipe deſiderare: In
cipe querere ⁊ agnoſcē euꝫ a quo factꝰ es.
Nō eīm deſeret opus ſuū: ſi ab oꝑe ſuo nō
deſerat̄. Conuerte ḡ te ad illū cui dicis: Lau
dabo dn̄m in vita mea: pſallā deo meo q̄ꝫ
diu ſum. Monet eīm nos iā impletꝰ ſpū tā
to iſte: ⁊ dicit q̄ſi lōge remot̄ ⁊ longe ꝑegri
nantibꝰ: ⁊ nō ſolū deū nō volētibus lauda
Alia lr̄a. re: ſ; nōdū vel ō deo ſꝑerātibus. Nolite cō
†nō habet. fidere in ꝓncipes.† Et in† filios hoīm
†filijs. in quibꝰ nō eſt ſalus. In vno filio ho
minis ſalus. Et in ipō nō q: filius hoīs: ſ;
quia filiꝰ dei. Non ꝓpter id qd̄ ſuſcepit ex
te: ſed propter id qd̄ ſeruauit in ſe. Ergo in
nullo homine ſalus: q: ⁊ in illo ideo ſalus:
quia deus: qui eſt ſuꝑ omnia deus benedi
ctus in ſecula. De chriſto dictū eſt: ex qui-
bus chriſtus ſcd̄m carneꝫ. Ex quibus: Ex
iudeis ex patribus chriſtus ſcd̄m carnem.
Sed nūquid hoc totum chriſtus qd̄ ſcd̄m
carnem: Non. Neq; eīm ſcd̄m carnem idē
ſuper omnia benedictus ī ſecula. Ideo in
illo ſalus: q: domini eſt ſalus. Dicit eīm ali
us pſalmꝰ: Dn̄i eſt ſalus: ⁊ ſuꝑ ꝑplm̄ tuum
bn̄dictio tua. Et ſine cā ſibi arrogāt hoīeſ:
q: dant ſalutē: ſibi dent. Reſpōde ſuꝑbo
hōi: gl̄iaris q: dicis te dare mihi ſalutē: ti-
bi da. Uide ſi habes eā: ꝯſiderās bn̄ fragi
gilitatē tuā: vides q: nondū habes. Ergo
noli monē vt expectē a te: ſed expecta me-
cū. Nolite ꝯfidere in ꝓncipes: ⁊ ī filios ho
minū in qbus nō eſt ſalꝰ. Ecce neſcio ꝗ ꝓn
cipes ꝓcedūt: neſcio vn̄ ⁊ dicūt: Ego bap
tizo: ⁊ ego qd̄ dedero hoc eſt ſanctū: ⁊ ſi ab
alio accepis nihil accepiſti: ſi a me accepi-
ſti aliq̄d acccepiſti. O homo: o princeps
inter filios hoīm: vis eē inter ꝓncipes qui-
bus nō eſt ſalus: Ideo ḡ habeo ſalutē: q:
tu mihi das: Tuū eſt eniꝫ quod das: Aut
vero etiā tu das: Uel hoc dicēdū eſt: quia
tu das: Dicat ⁊ fiſtula q: ⁊ ipſa dat aquā:
dicat ⁊ canalis q: ipſe manat: dicat ⁊ pre-
co q: ⁊ ipſe liberat. Ego in aqua attendo
fontē: in voce p̄conis agnoſco iudicē. Nō
eris tu plane auctor ſalutis mee: ille erit de
ꝗ ſecurus ſū: de te incertꝰ ſum: Si nō ſis ar
rogās: nō ſolū ego de te incertꝰ ſum: ſ; ⁊ tu
ō te. Ab illo ḡ mihi ſalꝰ ꝗ eſt ſuꝑ oīa: q: dn̄i
eſt ſalus: tu int̄ filios hoīm: tu int̄ ꝓncipes.
Sed audio vocē pſalmi: Nolite ꝯfidere in
ꝓncipes: ⁊ in filios hoīm a q̄bus nō eſt ſa-
ſus. Scd̄m turbam hoīm quid ſunt iſti filij Alia lr̄a.
hoīm: Quid ſunt vis ſcire: ¶† Exiet ſpi †Exibit.
ritꝰ eiꝰ ⁊ reuertet̄ in terrā ſuā: Ecce
totū qd̄ loquit̄ neſciēs q̄ꝫdiu loquat̄: mina
tur neſciēs q̄ꝫdiu viuat. Subito exiet ſpūs
eius ⁊ reuertet̄ in terrā ſuā. Nūq̄d qn̄ vult
exiet ſpūs eius: Exiet ⁊ qn̄ nō vult: exiet ⁊
qn̄ neſcit: reuertet̄ in terrā ſuā: Exūte ſpū
caro reuertet̄ in terraꝫ. Sed q: caro erat ꝗ
ſic loquebat̄: de me eīm preſume ⁊ ego tibi
do: nō dicerēt: niſi illi ō quibꝰ dictū eſt: qm̄
caro ſunt: Exiet ſpūs eius ⁊ reuertet̄ in ter
rā ſuā. In illa die peribūt oēs cogi- Alia lr̄a.
tatiōes† eiꝰ. Ubi eſt typus: Ubi ē ſuꝑ- †eoꝝ.
bia: Ubi eſt iactātia: Sꝫ forte ad locū bo-
nū tranſijt: ad iuſtos ſi tn̄ tranſijt. Nā qui
ſic loquebat̄ neſcio quo tranſierit: Loq̄bat̄
eīm ſuꝑbia: ⁊ neſcio quo trāſeant tales ho-
mines: niſi q: inſpicio alterū pſalmū: ⁊ vi-
deo malum eorū eſſe tranſitum. Uidi impi
um exaltari ſuꝑ cedros libani: ⁊ trāſiui: et
ecce nō erat: ⁊ queſiui eum ⁊ nō eſt inuen-
tus locꝰ eius. Iſte pius qui trāſijt ⁊ nō in-
uenit impiū: illuc ꝑuenit vbi nō eſt impiꝰ.
Ergo fratres omnes audiamꝰ: fratres di-
lecti deo oēs audiamus: in qualibet tribu-
latione: in quolibet deſiderio muneris diui
ni nō fidamꝰ in ꝓncipes: nec in filios hoīm
quibꝰ nō eſt ſalus. Totū hoc mortale tran
ſitoriū ⁊ caducū eſt. Exiet ſpūs eius ⁊ re-
uertet̄ in terrā ſuā: in illa die peribunt om-
nes cogitationes eiuſ. Quid ergo facimꝰ:
ſi in filios hominū: ſi in ꝓncipes nō eſt ſpe-
randū: Quid facimus: ¶ Beatꝰ cuius
deus Iacob adiutor eſt eius: Non
ille homo: aut ille homo: non ille angelus:
aut ille angelꝰ: ſed beatꝰ cuius deꝰ Iacob
adiutor eſt: q: ⁊ ipſi Iacob ſic fuit adiutor

vt de Jacob faceret iſrael. Magnũ adiutoriũ: iſrael iam vidẽs deũ. Hic ḡ poſitus ⁊ pegrinus nõdũ vidẽs deũ: ſi habuerĩ adiutorẽ deũ Jacob: ex Jacob eris iſrael: et eris vidẽs deũ: ⁊ periet omnis labor: ⁊ omnis gemitus: Trãſient cure mordaces: ſuccedẽt laudes felices. Beatus cuiꝰ deꝰ Jacob adiutor eſt eius: huius Jacob. Quare iſte beatus interim adhuc in hac vita gemẽs: Spes† illiꝰ in† dñm deũ ipſiꝰ.

Alia lr̃a. teius. † dño deo.

Jdeo beatus: qꝛ ſpes ipſius in dñm deum ipiꝰ. Jn q̃ eſt ſpes ipius: ipe erit res ipius. Fratres: an forte erraui: qꝛ dixi rem noſtrã futuꝝ deũ: Quid ſi dicerẽ hereditatẽ nr̃aꝫ futurũ deũ: Spes mea es tu: portio mea in terra viuentiũ. Tu eris portio mea: eris tu poſſeſſio ⁊ poſſidebis. Poſſeſſio dei eris: ⁊ poſſeſſio tua erit deꝰ. Tu erĩ poſſeſſio eiꝰ vt colaris ab eo: ⁊ ipe erit poſſeſſio tua vt colas eum. Nã ⁊ tu colis deũ: ⁊ coleris ab eo. Recte dicitur colo deũ: quõ aũt color a deo: Jnuenimꝰ apud Aplm: Dei inq̃t agricltura eſtĩ: dei edificatio eſtis: Et dñs: Ego ſum inq̃t vitis: vos eſtĩ ſarmẽta: ⁊ pater meus agricola. Colit te ḡ deꝰ vt ſis fructuoſus: ⁊ colis deũ vt ſis fructuoſus. Tibi bonũ ẽ qð te colit deꝰ: tibi bonũ eſt q̃ tu colis deũ. Cultor deus ſi recedat ab hoie deſertꝰ fit ipſe homo: Cultor homo ſi recedat a deo deſertꝰ fit ipe hõ. Nec creſcit deus accedẽte te: nec decreſcit diſcedẽte te. Ergo erit ipe poſſeſſio nr̃a vt nos paſcat: ⁊ erimꝰ poſſeſſio eiꝰ vt nos regat. Spes illiꝰ in dñm deũ ipius. Quis eſt iſte dñs deus ipius: Attẽdite fratres: multi enĩ habẽt multos deos: ⁊ dicũt eos dños ſuos ⁊ deos ſuos. Sꝫ dicit Aplus: Et ſi ſũt qui dicãtur dij: ſiue in celo: ſiue in terra: quẽadmodũ ſunt dij multi: ⁊ dñi multi: nobis tñ vnus deus: pater ex quo oia: ⁊ vnus dñs Jeſus chriſtꝰ p quẽ oia. Ergo ipſe ſit ſpes tua dñs deꝰ tuꝰ: in illo ſit ſpes tua. Jn dño deo ſuo ẽ ſpes etiã illiꝰ qui colit Saturnũ: in dño deo ipſius ẽ ſpes qui colit Martẽ: qui colit Neptunũ: q̃ colit Mercuriũ: plꝰ addo: qui colit ventrẽ: de quibꝰ dictũ eſt: Quorũ deus venter eſt. Ergo ille illius deus: atq̃ ille illius: q̃nis huius beati: Quia ſpes ipſiꝰ in dño deo ipſiꝰ. Sed q̃s eſt iſte: Qui fecit celũ ⁊ terram mare ⁊ oia que in eis ſunt. Fratres mei: magnũ deum habemus. Benedicamꝰ nomẽ ſanctũ eius: qꝛ dignatꝰ eſt facẽ nos poſſeſſionẽ ſuam. Nõdum vides deuꝫ: nõ potes amare

plene qð nõdũ vides: Que vides ipe fec. Miraris mũdũ: quare nõ artificẽ mundi: Suſpicis celũ: ⁊ exhorreſcis: Cogitas vniuerſã terrã: ⁊ ꝯtremeſcis. Miraris magnitudinẽ: q̃ñ cogitationẽ occupas. Reſpice innumerabilitatẽ ſtellaꝝ. Reſpice tãta genera ſeminũ: tãtas diuerſitates aialiũ: q̃cquid natat in aq̃s: repit in terra: volitat in aere: circuit in celo. Oia iſta: q̃ꝫ magna: q̃ꝫ p̃clara: q̃ꝫ pulchra: q̃ꝫ ſtupẽda. Ecce q̃ fecit hec oia: deus tuꝰ eſt: Pone ibi ſpem tuam: vt ſis beatꝰ. Spes illiꝰ in dñm deũ ipſiuſ. Quẽ: Qui fecit celũ ⁊ terrã: mare ⁊ oia q̃ in eis ſũt. Magnũ habemꝰ deũ: attendite fratres magnũ bonũ deũ facientẽ talia. Quid ḡ hic cogitauit deꝰ vt facẽt: Si tñ dicẽdũ ẽ de deo: cogitauit celũ ⁊ terrã: mare: ⁊ oia q̃ in eis ſũt. Forte dicturꝰ erat hõ iſte: Video quidẽ oia magna iſta: celũ ⁊ terrã: mare: ⁊ oia q̃ i eis ſt̃: fec deꝰ: q̃ñ me cõputat deus iter ea q̃ fecit: Et vere ego ptineo ad curã ipius: ⁊ mõ de me cogitat deꝰ: aut ſcit an viuam: Quid eſt h̃ qð dicis: Nõ ſurrepat tibi mala cogitatio in cor: de his eſto d̃ quibꝰ pauloañ loq̃bamur: Laudabo dñm in vita mea: pſallã deo meo q̃ꝫdiu ſum. Sꝫ iſte talis alloq̃r neſcio q̃s tepidos: q̃s exhortaĩ. Et quaſi vetat ne deſperẽt de ſe: qꝛ nõ ſunt in cõputo dei. Multoruꝫ enĩ ſunt tales cogitatiões: h̃ iõ deſerũt deũ ⁊ pgunt p quelibet peccata: qꝛ non credunt curare deũ quid agãt. Audi eloq̃a diuina: noli d̃ te deſperare: qui curauit facere te: nõ curat reficere te: Nõne deus tuꝰ eſt: q̃ fecit celũ ⁊ terrã: ⁊ mare: Si iſta ſola diceret: forte reſpõderes tu: Deus qui fecit celũ ⁊ terrã: ⁊ mare: magnꝰ deus: ſ̃ nũq̃d cogitat de me: Et ipſe te fecit diceretur tibi. Quõ: Nunquid ego ſum celuꝫ: aut ego ſum terra: aut ego ſuꝫ mare: Et quid es: Manifeſtũ eſt: nec celum ſum: nec terra ſum: nec mare ſũ: ſed in terra ſum. Vel hoc concedis mihi quia in terra es. Audi quia non tantũ celum ⁊ terrã ⁊ mare deus fecit: fecit enĩ celũ ⁊ terram: ⁊ mare ⁊ oia que in eis ſunt. Si ḡ omnia que in eis ſunt: ⁊ te. Parũ dico te: paſſerem: locuſtam: vermiculũ: nihil horũ nõ ille fecit: ⁊ cura eſt illi de omnibus. Nõ ad preceptũ cura eſt: nam preceptum ſoli homini dedit. Dicit enĩ pſalmus: Homines ⁊ iumenta ſaluos facies domine: ſecundum multitudinẽ miſericordie tue deus. Multitudinem inquit miſericordie tue: ſecundũ hanc ſaluos facies homines ⁊ iu-

menta. Et Apoſtolus: Nunquid de bobꝰ
cura eſt deo? Et hac de bobus cura nō eſt
deo: hac homīes ⁊ iumenta ſaluos facies
dn̄e. Nunquid ꝯtraria ſunt iſta? Quid em̄
ait Apl's? Nūquid de bobus ꝑtinet ad de-
um? Ubi eſt p̄ceptū: boui triturāti os non
infrenabis: ibi de bobus nō cogitauit de-
us? Itaqꝫ quoſdā boues voluit ſignifica-
ri. Nō em̄ hoc curat deꝰ monere quid agat
cū bobꝰ: habet hoc natura ipa hūana: Sic
factꝰ eſt homo: vt norit ꝯſulere iumētis ſu-
is: nec inde p̄cepta a deo accepit: ſed inſi-
nuatū eſt illi in mentē a deo vt poſſit ⁊ ſine
p̄cepto facere: fecit illū talē deꝰ. Sed quō
regit pecus regenduꝫ ab alio: ab eo a quo
regit p̄ceptū accepit. Ad p̄cepti ergo tenoreꝫ
non eſt de bobus cura deo: ſed ꝓuidentia
vniuerſitatis qua creauit oīa ⁊ mundū re-
git: homines ⁊ iumēta ſaluos facies dn̄e.
Intēdat caritas veſtra. Hic forte aliqs di
cat mihi: De nouo teſtamēto eſt: qꝛ nō de
bobus ꝑtinet ad deū: homines ⁊ iumenta
ſaluos facies dn̄e de veteri teſtamēto eſt.
Sūt qui calūniant ⁊ dicāt nō ſibi conſona
re iſta duo teſtamēta. Ne forte aliud dicat
in vetere: alid in nouo: ⁊ flagitet de me ſen
tētiā de nouo talē qualis hec eſt: Hoīes et
iumenta ſaluos facies dn̄e: quid facio? Ni
hil tam in capite noui teſtamenti: qꝫ euāge
lium. In euangelio inuenio: qꝛ omnia iſta
pertinent ad deum: nemo erit iam qui con
tradicat. Nūquid em̄ Apoſtolus euange
lio contrarius erit? Audiamus ipm domi-
nū principē ⁊ magiſtrū apoſtoloꝝ: Reſpi
cite inquit volatilia celi: qꝛ nō ſeminā̄t ne-
qꝫ metunt: neqꝫ congregāt in horrea: ⁊ pa-
ter veſter celeſtis paſcit illa. Ergo ⁊ preter
hominē animalia iſta pertinēt ad curā dei:
vt paſcātur: nō vt legem accipiāt. Quod
ergo ad dandā legem attinet de bobꝰ cu-
ra deo nō eſt: quod aūt ad creanda: ad pa
ſcēda: gubernāda: ⁊ regenda: omnia ad de
um pertinēt. Nōne duo paſſeres aſſe vene
unt: dominus Jeſus chriſtꝰ dicit: et vnus
ex eis nō cadet ſuper terrā ſine volūtate pa
tris veſtri? Quāto magis vos pluris eſtis
illis? Nolite ergo dicere: nō ꝑtineo ad de-
um. Pertinet ad deū anima tua: pertinet
ad deum corpus tuū: quia deꝰ fecit ⁊ ani-
mā tuam ⁊ corpus tuū. Dicis forte: nō me
numerat deus in magna multitudine. Ac
cedit tibi miꝝ de euangelio: Capilli capitis
veſtri numerati ſunt. Ergo deus meus eſt:
⁊ in illo ſpes mea: qui fecit celum: ⁊ terraꝫ:
mare ⁊ omnia que in eis ſunt. Quid autē
ad me ꝑtinet? Quid agit d̄ me? Qui cu
ſtodit veritatē† in eternum: Et amā- — Alia lra. † in ſeculū.
dū deū cōmendauit: ⁊ timēdū: Qui cuſto
dit veritatē in eternū. Quā veritatē in eter
nū? Quā? Et in q̄ cuſtodit veritatē? † Fa — Alia lra. † facit.
ciente iudiciū iniuriā† accipiētibꝰ: — † patientibus.
Uindicat iniuriā accipiētes: frēs mei facit
illis iudiciū. Quibꝰ? Qui accipiūt iniuriā:
puniet oēs iniurioſos. Si ergo fauebit in-
iuriā accipientibꝰ ⁊ puniet iniurioſos: vi-
de mō de quorū numero eſſe vis. Uide: at
tēde: vtrū in eis velis eſſe qui iniuriā acci-
piūt: an in eis qui iniuriam faciūt. Statim
em̄ ad te ꝓcedit vox apoſtolica: ⁊ dicit tibi:
Iā quidē oīno delictū eſt: qꝛ iudicia habe
tis vobiſcū: quare non magis iniuriā pati
mini? Corripit hoīes qꝛ nō patiūtur iniu-
riā. Nō vt patiaris moleſtiā te hortatur: ſed
vt patiaris iniuriā: Nō em̄ omnis moleſtia
iniuria eſt. Quicqd em̄ iure pateris: nō eſt
iniuria: Ne forte diceres: ⁊ ego int iniuriā
paſſos numeror: nā illud in illo loco: ⁊ illō
cā illa paſſus ſum. Uide ſi iniuriaꝫ paſſus
es. Latrones multa patiūtur: ſed nō iniuriā.
Scelerati: malefici: effractores: adulteri:
corruptoreſ: oēs patiūtur multa mala: ſed
nulla eſt iniuria. Aliud eſt pati iniuriā: alid
eſt pati tribulationē: aut penā: aut moleſti
am: aut ſupplicium. Cōſidera vbi ſis: quid
egeris vide: quare patiaris vide: ⁊ ibi vi-
des qd patiaris. Jus ⁊ iniuria cōtraria ſūt.
Jus em̄ eſt qd iuſtum eſt. Neqꝫ em̄ omne
qd ius dicitur: ius eſt. Quid ſi aliquis cō
dat ius iniquū? Nec ius dicendū eſt ſi in-
iuſtū eſt. Illud ergo verū ius qd etiā iuſtū
eſt. Uide qd feceris: nō qd patiaris. Si ius
feciſti: iniuriā pateris. Si iniuriā feciſti: ius
pateris. Quare iſta dixi fratres? Ut nō ſe
extollāt heretici: qn̄ forte aliquid patiunt
ex iuſſionibꝰ principū terrenorū: nō ſe nu-
merent inter eos qui iniurias accipiūt ⁊ di
cāt: Ecce pſalmꝰ ꝯſolat me: Ego .n. deū co
lo qui iudiciū faciet iniuriā accipiētibꝰ. Re
cte quero vtrū iniuriā accipias. Si ius fe-
ciſti: iniuria eſt quā pateris. Jus eſt exuf-
flare chriſtū? Jus eſt rebelli ſupbia erigē
altare? Jus eſt ꝑcentibꝰ ꝑſecutoribꝰ tunice
chriſti: eccleſiā chriſti ꝯſcindere? Porro ſi
hoc ius nō eſt: qcquid ꝓ hoc pateris ius eſt.
Nō es ergo de his qui patiūtur iniuriam.
Lego aliquid manifeſtius de euangelio:
Beati inquit qui ꝑſecutionē patiunt. Ex-
pecta: quid feſtinas? Quid dicꝫ: ego ſum?

Expecta inquã: totũ legã. Audiſti beati q
pſecutionem patiũtur: iaȝ tibi neſcio quid
ceperas arrogare: ſi pmittꝰ totum lego. Vi
de quid ſequatur. Beati qui perſecutionẽ
patiũtur ꝓpter iuſticiã. Modo dic ego ſũ.
Si audes dicere: ego ſuȝ: ſupiora que dixi
retractemus: aut ne longũ ſit hoc vnũ in-
terroga: ſi dãnaueris vnũ hominẽ cuiꝰ cau
ſam neſcis: audes te dicere tenere iuſticiã?
Aut ſi quid ꝓ hac re paſſus eſſes iniuriaȝ
noiares? Erigis te in temerarium tribunal
cordis tui vnde ꝑcipiteris: ⁊ audes ferre
ſententiaȝ de homine cuiꝰ cauſam neſcis?
Hoc ſi de vno hoie faceres: eſſes iniuſtꝰ:
facis hoc de toto orbe terrarũ ⁊ iuſtus es?
Fres cariſſimi ⁊ q̃ eſt q̃ patitꝛ iniuriã: niſi
eccleſia catholica q̃ tanta iſta ꝑpetitꝛ? Intꝛ
tot ſcãdala hereticoꝝ gemit: videt ꝑ malaſ
ſuaſiones ⁊ fraudes rapi de gremio ſuo in
firmoſ: puulos ꝑtrahi: neſcio ꝑ que ſecreta
malarũ ſpeluncaꝝ rebaptizari: exufflari in
eis chriſtũ: occidi in eis non mortale illud
ſuũ q̄ hoies ſunt: ſed illud qḋ in eternũ vi
cturi ſunt. Suadetꝛ homini dicere: nõ ſum
chriſtianus ⁊ iuſticia vocatur. Acceſſurus
es ad epiſcopũ: dicꝛ tibi: vide ne dicas te eſ
ſe chriſtianũ. Si eñ dixeris te eſſe chriſtia
nũ: nõ es acceptusꝰ: vt aũt accipias dicte
nõ eẽ. Quid mones xpiane? Quid doces?
Certe pſecutionẽ pateris: quãto tu verior
pſecutor? Qñ impatores pſequebantꝛ chri
ſtianos: minãdo cogebãt qḋ tu efficis ſua
dẽdo. Perſuades chriſtiano vt neget ſe eſ
ſe chriſtianũ. Qḋ tu ſuadẽdo facis: h̄ pſe-
cutores occidẽdo nõ faciũt. Sub te viuit
homo qui negat ſe eſſe chriſtianũ: negat et
viuit. Perdidit iã vitã: cadauer tibi loqui
tur. Qui ꝑcuſſus eſt gladio pſecutoris: ce
cidit ⁊ viuit: cui loquerꝭ ſtat ⁊ cecidit. Hec
faciẽs quicquid paſſus fueris iniuria erit?
Nolo tibi blãdiaris: ſi hec iniuſta ſunt oia
que facis q̃cquid paterꝭ iuſtũ erit? Cui aũt
facis iudiciũ? Qui cuſtodit veritatẽ in eẗ-
nũ iniuriã patientibꝰ. Iã tu ꝑcede ⁊ dic ra
tiocinationibꝰ illis tuis bonis ⁊ q̃ſi acutis
⁊ ſubtilibꝰ: q: tu paſcis: ⁊ dic: Famelicꝰ ꝑt
paſcẽ: id eſt ꝑctõꝛ põt dare ſancto? Fameli
cus põt paſcẽ? Languidꝰ põt ſanare? Liga
tus põt ſoluẽ? Iſta ſunt veluti magna ⁊ ſb
tilia quibꝰ decipiũt imperitos. Claudat il
li os pſalmus iſte. Dat eſcaȝ eſurienti-
bus. Ecce nihil a te expecto: deꝰ dat eſcã
eſuriẽtibus. Quibꝰ eſurientibꝰ? Hoibus.
Quid ẽ hoibus? Omnibꝰ aĩalibꝰ. Omni-
bus hoibus ipe dat eſcã. Et nullam eſcaȝ
ſeruat dilectis ſuis? Si habẽt aliã famem:
habẽt ⁊ aliã eſcam. Queramus primo fa-
mẽ ipſorũ: ⁊ inueniemus eſcã ipſoꝝ. Bea
ti qui eſuriũt ⁊ ſitiunt iuſticiã qm̃ ipſi ſatu-
rabũtur. Famelici dei eſſe debemꝰ: ante ia
nuã cõſpectus illius in oratione mendice-
mus: ipe dat eſcaȝ eſuriẽtibꝰ. Quid eſt qḋ
te heretice iactas: q: tu ſoluis: tu erigis: tu
illuminas? Videlicet q: tu liberatus iã es:
⁊ tu ſtas: ⁊ tu lumen es? Abſit. Superiꝰ at
tende: Nolite ꝯfidere in ꝑncipes ⁊ in filios
hoim a quibꝰ nõ eſt ſalꝰ. Nõ ipi dãt ſalutẽ.
Ergo recedãt heretici de medio. ¶ Dñs
ſoluit ꝯpeditos: dñs erigit eliſos.
¶ Dñs † ſapiẽtes facit cecos: Id eſt
eos qui ceci ſunt facit ſapiẽtes. Optime ꝑ
hanc ſententiã expoſuit nobis oẽs ſupio-
res: ne forte cũ dixiſſet: Dñs ſoluit cõpedi
tos: ad illos cõpeditos referremus qui foꝛ
te ꝓpter aliquã noxaȝ ligãtur ferro a dñis
ſuis. Quia aũt dixit: Erigit eliſoſ: occurrit
nobis aliq̃s: aut offẽdẽſ: aut cadẽs: aut eq̃
lapſus. Eſt alius caſus: ſũt alie cõpedes:
quõ ſũt alie tenebre ⁊ alia lux. In eo quod
dixit: Sapientes facit cecos: noluit dicere
illuminat cecos: ne ⁊ hoc carnaliter intelli
geres: ſicut illuminatꝰ ẽ a dño: cuiꝰ oculos
luto de ſputo facto inũxit ⁊ ſaluũ eũ fecit.
Ne tale aliquid ſperares cũ de ſpũalibus
loquitꝛ: oſtẽdit quãdã lucẽ ſapientie q̃ illu-
minantꝛ ceci. Ergo quõ illuminantꝛ ceci lu-
ce ſapiẽtie: ſic ſoluũtur cõpediti: ſic erigun
tur eliſi. Vñ ſumꝰ ꝗ̃ cõpediti? Unde eliſi?
Corpus nr̃m ornamẽtũ nobis fuit: pecca-
uimus ⁊ cõpedes inde accepimꝰ. Que ſũt
cõpedes nr̃e? Mortalitas ipa. Audi apo
ſtolũ Paulũ: q: ⁊ ipe adhuc in hac ꝑegri-
natõe cõpeditꝰ erat. Quãta ꝑagrauit cõpe
ditꝰ iſte? Nõ illi fuerũt ꝗuel cõpedes cũ ipis
cõpedibus toto orbi euangeliũ ꝑdicauit.
Spũs caritatꝭ rapuit cõpedes: ⁊ circuiuit
quãtũ potuit. Sȝ tñ q̃d dicꝛ? Cõcupiſcẽtiã
habẽs diſſolui ⁊ eẽ cũ chriſto. Quid ẽ diſ-
ſolui? A cõpedibus mortalitatis: Et tñ mi
ſericordia adhuc volebat eſſe in cõpedibꝰ
ꝓpter alios cõpeditos: quibꝰ miniſtraret.
Manere inquit in carne neceſſariũ ꝓpter
vos. Dñs ergo ſoluit cõpeditos: id eſt ex
mortalibus imortales facit. Dominus eri
git eliſos. Quare eliſi ſr̃? Quia erecti erãt.
Quare erigũtur? Quia humiliati ſunt. Ce
cidit atq̃ꝫ eliſus eſt Adã. Ille cecidit: xp̃s
deſcendit. Quare deſcendit? Quia nõ ce-

† Sm̃ aliã lr̃a iſti verſiculi ſũt trãſpoſiti † illũinat cecos

cidit: niſi vt leuaret qui cecidit. Dñs ſapi
entes facit cecos. Dominus diligit iu
ſtos. Ideo facit iudiciũ iniuriã accipiẽti
bus. Et qui ſunt ipi iuſti: Modo q̃ten⁹ iu
Alia lra. ſti quemadmodũ habes. ¶ Dñs cuſto
†aduenas dit† proſelitos. Proſeliti aduene ſunt.
Omnis eccl'ia gentium ꝓſelita eſt. Aduen
ticia eſt enim ad patres: nõ de carne eorũ
Alia lra. nata: ſ; imitando filia. Dñs tñ cuſtodit: nõ
†pupillum. aliq̃s homo. † Orphanum ⁊ viduam
ſuſcipiet. Nemo putet quaſi pupillũ ꝓpẽ
hereditatẽ: aut viduã ꝓpẽ neſcio qð nego
cium ſuũ: Equidem ⁊ iſtis de⁹ opitulatr: et
in omibus officijs generis humani bonũ
opus facit: qui pupillũ cõſolatr: qui viduã
nõ deſerit: ſ; ſm quendã modũ oẽs pupil
li ſumus: abſente pr̃e nõ mortuo. Pupill⁹
eni ſm hoies mortuo patre fit. Et ſi verũ
q̃ritis fratres: qꝛ anima nõ moritr: viuũt pa
rentes noſtri: ⁊ magis abſentib⁹ patribus
ſunt pupilli: Qui pupilli ſũt: ſi mali fuerit:
in penis viuũt: ſi boni fuerint in requie vi
uunt. Oĩa integra ſũt creatori: Tamẽ nos
q̃diu ſumus in corpe hoc ⁊ pegrinationis
locũ incolim⁹: abſens ẽ pr̃ noſter: ad quẽ
clamamus: Pater noſter q̃ es in celis. Id
eccleſia vidua quaſi abſente ſpõſo: abſen
te viro: veniet ille q̃ illam mõ ꝓtegit: nõ vi
ſus: ſ; deſideratus. Magno eni deſiderio
rapimur: ⁊ amore ei⁹ quem non nouimus:
deſiderã⁹: inherebim⁹ amplexib⁹ viſi ſi nõ
dũ fide viſi detinemur. Ergo ⁊ pupillũ ⁊
viduam q̃s volunt intelligi fratres: Deſti
tutos omi ope ⁊ auxilio. Deſtituta aĩa i
ſeculo: ipa ſibi ſperat adiutoriũ dei. Quic
q̃d hic habueris: aut habeas: p̃ſumpſiſti
inde: iam nõ es ꝓſelit⁹: nõ es orphan⁹: nõ
in viduã numeraris. Amicũ habes: ſi de il
lo p̃ſumpſeris: ⁊ deũ dimiſeris: nõ es deſti
tutus. Habes hec oĩa: nõ inde p̃ſumis: nõ
inde ſupbis: pupillus dei es ⁊ vidua dei.
Alia lra. Suſcipit ḡ deſtitutos: hoc dixit: Suſcipit
†vias pctõrũ pupillũ: ſuſcipit ⁊ viduã. Et† extermina
diſperdet bit viã peccatorũ. Que eſt via pecca
toꝝ: Irridere iſta q̃ dicim⁹. Quis pupill⁹:
Que vidua: Qð regnũ celorũ: Et q̃ pẽa
inferorũ. Fabelle chriſtianorũ ſũt iſte. Ad
qð video: ad h̃ viuam. Mãducem⁹ ⁊ bi
bam⁹: cras eni moriemur. Vide ne tale ali
q̃d pſuadeãt: ne p aurẽ in cor intrẽt: ſpinaſ
inueniãt in aurib⁹ tuis: q̃ ceperit ſic intrare
punctus abſcedat. Corrũpũt enim mores
bonos colloq̃a mala. Sed forte hic dictu
rus es. Quare ḡ felices ſũt: Ecce nec deũ
colũt: ⁊ omĩa mala quotidie cõmittũt: abũ
dant reb⁹ his q̃bus ego egens laboro. No
li zelare in peccatores: q̃d accipiãt vides:
q̃d illis fuetr: non vides. Et vnde inq̃t vi
deo qð non video: Dĩno habet oculos fi
des: ⁊ maiores oculos ⁊ potentiores ⁊ for
tiores. Hi oculi neminẽ deceperũt: hi ocu
li ſint ſemp in dñm: vt ⁊ ipe euellat de his
laqueis pedes tuos. Via peccatorũ placet
tibi: qꝛ lata eſt: ⁊ multi p illam ambulãt. La
titudinem ei⁹ vides: finem ei⁹ non vides.
Ecce vbi finitr p̃cipiciũ eſt: vbi finitr profũ
ditas q̃dam baratri eſt. Letãtes ⁊ ſi patien
tes in iſta vita illo fine merguntr. Sꝫ exten
dere oculos nõ potes vt videas ipm finẽ:
crede ei q̃ videt. Et q̃s eſt hõ q̃ videt: For
te nẽo hõ: ſ; dñs tuus venit ad te: vt crede
res deo. Nõ eni ⁊ dño tuo ñ es credutur⁹:
q̃ ait: Lata ⁊ ſpacioſa eſt via q̃ ducit ad in
teritũ: ⁊ multi ſunt q̃ ingrediũtr p illã: Hãc
viam exterminabit dñs: qꝛ ipa eſt via pec
catorũ. Et dũ exterminata fuerit via pctõ
rum: q̃d nobis reſtat: Venite bñdicti pr̃is
mei: pcipite regnũ qð vobis paratũ eſt ab
origine mũdi. Ad hoc cõcluſit pſalmiſta:
Et viã peccatorũ exterminabit. Et q̃d tu: Alia lra.
¶ Regnabit dñs† in eternum. Gau †in ſecula
de: qꝛ tibi regnabit: gaude: qꝛ tu eris regnũ
ei⁹. Vide eni ⁊ q̃d ſequitr. Eſt certe ciuiſ de
ſyon: non de babylonia: id eſt nõ de ciui
tate pitura hui⁹ ſeculi: ſ; de ſyon ad tps la
borante ⁊ pegrinante: in eternũ aũt regna
tura. Audiſti ḡ finem. Inde es. Regna
bit dñs in eternum. Deus tuus ſyon.
O ſyon: de⁹ tu⁹ regnabit in eternũ. Nun
q̃d ſine te regnabit de⁹ tuus: In genera Alia lra.
tione ⁊† generatione. Bis dixit: qꝛ nõ †generationes
potuit ſemp dicere. Nec putes: qꝛ ṽbis fi
nitis: finitr eternitaſ. Eternitas in ṽbo qua
tuor ſyllabis ꝯſtat: in ſe ſine fine ẽ. Nõ po
tuit tibi: niſi ſic cõmendari. De⁹ tu⁹ regna
bit in generatiõe ⁊ generatiõe. Parum di
xit: ſi tota die diceret: anguſtũ eſſet. Si to
ta vita ſua diceret: nõne aliq̃ñ ꝯticeſceret:
Ama eternitatẽ: Nullo fine regnabis: ſed
finis tibi chriſtus ẽ: cũ quo regnabis in ſe
cula ſeculorũ. Amen.

¶ Explicit Tractatus de pſ̃. CXLV.
Incipit Tractatus de pſ̃. CXLVI.

¶ Prefatio.

IAtenti audiebam⁹: cũ pſalm⁹ p̃ñs
cãtaretr: Et ñ oẽs q̃ audiebã⁹ etiã i
telligebã⁹. Quãto mag' ḡ itẽte nũc audiẽ
dus eſt: ſi vt ſpero ⁊ cupio adiuuãtib⁹ oĩm